

כנס ירושלים 2008

עופר קרוז

הגומלין בניהם ובעיקר, בנושא תנובת החלב, כולל תנאי שיכון, פריון ובריאות המקנה.

ניסוי כזה מותנה גם בהיסטוריה של הפרה כעגלה וכיבשה. השוואה בין מנה מסחרית שתוכננה לפי צרכים ודרישות של משק מסוים, למנה אחרת כל שהיא, לא מוגדרת בפרמטרים תזונתיים ברורים ולפרק זמן של 3-4 חודשים, בקבוצות לא סגורות, לא יכול בשום אופן, להוות איזה שהוא בסיס לדיון מורכב כזה.

עבודה שנייה, גם היא, במתן מנות לא מוגדרות באופן מדויק וכשבינן לבין עצמן ההבדלים זניחים, לפי כל חוות דעת מקצועית רצינית, חייבת להביא כל מי שעושה ניסויים להבנה, כי לא ניתן בניסוי אחד לתת תשובה ברורה ליותר משאלה אחת ואילו פה, בניסויים קצרי מועד ובקבוצות "פתוחות", לתת תשובות. צר לי, זה לא רציני ואני לא יכול להשתתף בזה. עיינתי בסיכום הכלכלי של אזור גרנות ל-2007 וראיתי ממצא מאלף. המשק שהמזון שלו לפרות החולבות, היה היקר ביותר, הוא גם זה שעלות המזון אצלו לייצור ליטר חלב, הייתה הנמוכה ביותר. מעניין איך זה עומד ביחס לניסויים שמארגני הכנס העדיפו להעלות לבמה, לעומת דיון רציני בנושא.

התנהגות מארגני הכנס מאפינת את היחס למקצוע בענף. באוניברסיטה אין כמעט תלמידים שעוסקים בנושא ועוד מעט גם לא יהיו מורים, ברפתות אין כמעט דור חדש שמתחיל מלמטה, כזה כשיתפתח, גם יכיר את הענף על בוריו.

בהדרכה הדועכת, אנחנו מוצאים אנשים שמעולם לא חלבו פרות ובמישור העסקי הכול "תחרות חופשית" שמייקרת את המספוא וכשרוצים להגביר שילוב נבון, במנות של חומרי לוואי ופסולות מזון, הם כמעט מיד מתומחרים שווה ערך לגרעינים. ללא דגש על המקצוע וללא התנערות משוק חופשי חסר היגיון, נמצא את עצמנו ללא בעלי מקצוע ועם הרבה חלב מיובא.

ועדת ההזנה שהיה לי הכבוד לרכז אותה כ-20 שנה חדלה מפעילות. מילא שהדיחו אותי כי אני "פנסינר", אבל כל פעילותה היום הצטמצמה למפגש חד שנתי של חלוקת כספי "המחקר", שלאחר מכן עם בוא הכנס, "חייבים" לתת לו מקום בדיווח.

אחרי למעלה מ-42 שנה בהדרכה ובעבודה מקצועית ולאחר ילדות ונערות כרפתן מהשורה, אני לא נפרד, אבל אני מבלה את ימי בתחושה עצובה על משהו שעבר שינוי ולא לטובה. ■

התייקרות המספוא (מקומי ומיובא), יחד עם "שחרור" המכסות, חייב להביא את כולנו לדיון יסודי על מדיניות ההזנה.

לקראת כנס ירושלים 2007 הגשתי תקציר ובקשתי להשתתף, להעלות את הנושא ולקיים דיון נרחב, אפילו בהיקף של ישיבה שלמה. נדחיתי ע"י המארגנים בטענה כי "זה לא מחקר ואילו הכנס מיועד לדווח מחקרים בלבד". תמהתי, מאחר ויש בכנס גם ב-2007 ועוד יותר ב-2008 הרצאות רבות, שאין בינן למחקרים, שום קשר.

מארגני הכנס ב-2007 אמרו לי שאוכל להציג את דבריי ב-2008, מאחר ותוצגנה בו עבודות הקשורות לנושא. לא הבנתי למה הדחייה ובכל זאת הגשתי את הצעתי גם לכנס 2008. הצעתי לא התקבלה שוב מאותה טענה "שזה לא מחקר ולא ניתן להקצות לנושא אחד ישיבה שלמה". עיון בתכנית הכנס הראה מיד, שלמעלה משליש ההרצאות בכנס, הן הרצאות מוזמנות או פוליטיות, אבל ארגון של ישיבה שלמה לדיון בממשק ההזנה, זו לא האג'נדה של הכנס הזה.

תמהני איך עבודת חיים של 40 שנה ויותר שווה פחות מתצפית של 4 חודשים.

מארגני הכנס ב-2008 העדיפו להכניס לתכנית שתי הרצאות על עבודות שנמשכו ארבעה חודשים, האחת ומספר חודשים רב יותר, בשנייה. נתבקשתי להשתתף בדיון של שעה ביום האחרון של הכנס ובשעה האחרונה, לפני ארוחת הצהריים וההליכה הביתה. לחלקי בדיון הוקצבו 5-7 דקות, ללא יכולת רצינית להציג את מה שהתכוונתי ומה שראוי היה להציג, באמצעות מצגת שלמה ומפורטת.

עם כל הערכתי למציגי העבודות, נראה לי שמישהו לא מתייחס לדברים ברצינות הראויה.

נושא ממשק ההזנה והרכב מנת החולבות חייב לקבל במה הרבה יותר גדולה, לפחות של ישיבה אחת שלמה עם 3-4 הרצאות מוזמנות ודיון נרחב לאחר מכן. הנושא מרכזי מדי וחשוב מדי, לנהל באופן שהוצע ע"י מארגני הכנס.

ממשק ההזנה זהו אחד הנושאים הקשים ביותר לבדיקה מאחר והוא מותנה במצב העדר, תנאי ההחזקה והצפיפות, השוואה של מנות הכוללות מספר גדול של רכיבים, שלא תמיד ברורים יחסי